

Розділ перший

Берлін

Будинок, у якому мала відбутися смертельна вечірка, був такий, про який вони і мріяли. Щоб стояв він окремо від інших котеджів, був укритий червоною черепицею і за білим дерев'яним парканом тягнувся гіллям до неба великий сад. На дозвіллі вони б смажили м'ясо на грилі, а влітку прохолоджувалися б у надувному басейні, який поставили б на галевині. З друзями, яких він запрошував би в гості, вони розмовляли б про роботу, про своїх дружин або просто лежали б у шезлонгах під парасольками і спостерігали за своїми дітками.

Вони з Надею вже нагляділи собі такий будиночок, Тіммі тоді саме щойно пішов до школи. На чотири кімнати, з двома ванними та каміном. Зі стінами кремово-го кольору й зеленими віконницями. Зовсім неподалік звідси, на кордоні між берлінськими районами Вестенд та Шпандау, за якихось п'ять хвилин їзди на велосипеді до початкової школи, де тоді працювала Надя. І спортивні майданчики були поблизу, там його син міг грати у футбол або в теніс. Або ж прилучитися до якогось іншого виду спорту.

Та на той час такий будиночок був їм не по кишені.

А нині вже не було нікого, хто міг би десь оселитися разом із ним — Надя й Тіммі були мертві.

Як невдовзі буде мертвий і дванадцятирічний підліток у будинку, за яким вони зараз спостерігали і який належав якомусь пану на ім'я Детлеф Прига, якщо вони й надалі гайнуватимуть час, сидячи у своєму чорному фургоні.

— Я таки піду туди, — сказав Мартін Шварц.

Він сидів у задній частині фургона, де не було вікон. Мартін кинув у пластикове відро для сміття одноразовий шприц, вміст якого, подібний до молока, він щойно

вприснув собі у вену. Потім він підвівся й на мить затримався перед столиком із комп'ютером, на екрані якого вимальовувалася зовнішність об'єкта операції. Його обличчя відбилося в затемнених шибках автомобіля. «Я схожий на наркомана, якого позбавили чергової дози», — подумав Мартін, і це йому не сподобалося. Як не сподобалося б будь-якому наркоману.

Він дуже схуднув за останні роки, і це вже була нездорова худорба. Хіба що ніс залишався, як і раніше, м'ясистим. Такий собі шнобель, який із покоління в покоління передавався всім чоловікам їхнього роду і який його покійна дружина вважала сексуальним, що було незаперечним доказом того, що любов справді сліпа. Ніс як ніс, на чотирьох ріс, проте він надавав його обличчю доброзичливості, що завжди викликало до нього довіру; навіть зовсім незнайомі люди час від часу кивали йому на вулиці, немовлята усміхалися зі своїх візочків, коли він схилявся до них (певно, він здавався їм клоуном), а жінки починали відверто фліртувати, попри те що поруч були їхні чоловіки.

Але зараз вони достоту не стали б цього робити, принаймні доти, доки на ньому був цей одяг. Чорний шкіряний костюм, який він натягнув на себе, щільно обтискав тіло й неприємно хрустів при кожному вдиху. Коли Мартін проштовхувався до виходу з фургона, костюм скрипів так, як, бува, скрипить величезна повітряна кулька, коли її перев'язуеш.

— Стривай! Ну зажди! — вигукнув рангом Армін Крамер, який керував операцією й уже кілька годин сидів навпроти Мартіна за комп'ютерним столиком.

— Що там іще?

— Зажди, поки...

Цієї миті задзвонив мобільний Крамера, і він, так і не докінчивши фрази, привітав того, хто телефонував, красномовним «Хм?». У подальшій розмові він був не надто велемовний, казав лиш: «Що?», «Ні!», «Тобі

на мене насрати!», «І скажи впертому віслюкові, щоб він тепліше вдягався. Чому? Та тому, що в жовтні на вулиці собачий холод, а йому доведеться перебувати поза поліцейським відділком протягом кількох годин, аж поки я до нього дістануся». Крамер вимкнув телефон.

— Під три черти!

Комісар полюбляв і не такі мовні звороти. Йому хотілося бути схожим на американського копа з відділу боротьби з розповсюдженням наркотиків. І так само вбраним. Він був узутий у стоптані ковбойські чоботи, одягнений у рвані джинси й картату сорочку, яка червоно-білими клітинками нагадувала кухонний рушник.

— У чім проблема? — поцікавився Шварц.

— Єнсен.

— А що з ним?

Ну як цей тип, сидячи в одинарній камері, може створювати якісь проблеми?

— Не питай мене як. Але цей покидьок якимось чином зміг надіслати Призі есемес-повідомлення.

Шварц кивнув. Його начальнику надмірні емоції були не властиві. Але коли це траплялося, він, лютуючи, буквально рвав на собі волосся.

Навряд чи щось могло б пришвидшити його пульс, окрім уколу адреналіну прямо в серцевий м'яз. Гаж ніяк не повідомлення, що якийсь колишній зек роздобув, сидячи в одинарній камері, наркотики, зброю чи, як оцей Єнсен, — мобільний телефон. Життя у в'язниці було організоване краще, ніж десь у супермаркеті, зі значно більшим вибором товарів і зі зручнішим розкладом обслуговування клієнтів. Зокрема, у неділю і святкові дні.

— Він попередив Пригу? — поцікавився Мартін у Крамера.

— Ні. Лише дозволив собі пожартувати, проте це все одно, що він його попередив. Він лаштує на тебе пастку.

Комісар потер мішки під очима, які з кожною новою поліцейською операцією ставали дедалі більшими.

«Коли б я мав посылати їх поштою, то мені довелося б відправляти їх бандероллю», — пожартував якось Крамер.

— Як це? — спитав Шварц.

— Він написав йому, щоб Прига не лякається, якщо він раптом потрапить до нього на вечірку.

— Чому не лякається?

— Бо він нібіто об щось перечепився й вибив собі різець. Угорі зліва.

Крамер доторкнувся своїми пухкими пальцями до відповідного місця в роті.

Шварц кивнув. Він аж ніяк не сподівався на таку креативну реакцію від якогось збоченця.

Він подивився на свій годинник. Було кілька хвилин на шосту.

Ще трохи, і вже буде занадто пізно.

— Достобіса! — Крамер у гніві стукнув по кришці комп’ютерного столика. — Он скільки готовилися — і все кату під хвіст. Нам доведеться скасувати операцію. — Комісар підвівся зі свого місця, щоб пересісти на переднє сидіння.

Шварц уже розтулив був рота, щоб заперечити, поки те що знав: Крамер має рацію. Майже півроку вони готовилися до цього дня. Все почалося з чуток, які здавалися такими неймовірними, що тривалий час їх сприймали як міські легенди. Утім, пізніше з’ясувалося, що подібні «вірусні вечірки» — це не страшні казки, вони існують насправді. На таких вечірках ВІЛ-інфіковані вступали в незахищений статевий контакт зі здоровими людьми. Зазвичай контакт відбувався за обопільної згоди партнерів. Небезпека заразитися мала сприяти підвищенню гостроти відчуття, що робило такі заходи матеріалом більш придатним для психіатра, ніж для прокурора.

Шварц вважав, що дорослі люди можуть робити із собою що завгодно, якщо вони це чинять добровільно. Його лише обурювало те, що божевільна поведінка сексуальної